

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 15. Locus Cæsaris emendatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

quique eius linguæ non ignarus, audito eorum principio, facile reliqua per se subiecturus esse videatur. Sed adfert tamen ea res interdum orationi aliquid obscuritatis, cum ex vna, aut ex altera vocula non quilibet statim prouerbum esse animaduertit, neque eius statim recordatur. Itaque ea quoque res non paucas maculas scriptis veterum asperfit. Quomodo equidem arbitror deprauatum fuisse locum quendam in libro x l i i. epistolarum ad Atticum, vbi ita legitur: *Sed, quaeso, epistola mea ad Varronem valde tibi placuit? Malè mihi sit, si vnquam quicquam tam enitar.* Quis enim hæc postrema verba legens, non sentit insuauè quiddam, & à consuetudine Ciceronis alienum? Cum autem in satis vetere libro, quo me donauit lumen, ac splendor amplissimi ordinis Gulielmus Sirenius Cardinalis, legatur: *Malè mihi sit, si vnquam quidquam tam inita:* fieri potest, vt fallar, sed mihi planè persuadeo legendum esse; *si vnquam quidquam tam inita:* & subaudiendum, *Minerua:* vt significet, se nihil vnquam tam inuita Minerva scripsisse, quàm illam epistolam ad Varronem, ob idque mirari, quòd illa Attico tam valde placuerit.

Locus Casaris emendatus.

CAPVT XV.

IAMPRIDEM animaduerti, multa in optimis quibusque scriptoribus ita manifestò deprauata, vt ea ipsa mihi causa fuerit, ne publicè testarer, quomodo emendanda viderentur, quòd neminem ita habere arbitrabar fore, quin id per se videret: maleque mihi videbar iudicaturus de ceterorum ingenijs, si ne illa quidem quæ in oculos inciderent, nisi monente me, animaduersum iri existimarem. Nunc, cum

S

huius

Mureti
r Lektionen
LII
28

huius generis pleraque illis quoque in libris hanc
 ac residere videam, qui quotidie emendati ab
 nobis doctissimis prodeunt, dissimulandum
 non puto: cum praesertim in illa tanta hominum
 multo maiori, quam ego sum, doctrinae copia,
 etoque acriori iudicio praedictorum consensus inter
 addubitare me cogat, ne mihi nimis ipsemet
 diar, neve solus iis ipsis in locis caecitiam, in qua
 alios parum esse arbitror perspicaces. Tale est,
 nunc è tertio libro commentariorum Caesaris De
 Gallico proferam. Vbi cum dixisset Caesar, in
 Veragrorum Octodoro, qui positus in valle, ab
 mis undique montibus contineretur, Galbam
 aliquot cohortibus ad hiemandum confedisse,
 quia is vicus in duas partes flumine divideretur,
 teram parte concessisse Gallis, alteram attribuisse
 cohortibus: tum deinde cum dies complures
 norum transissent, subito captum à Gallis consilium
 renouandi belli, opprimendaque legionis, eiusque
 rei causa montes qui impenderent, noctu ab eis
 cupatos, haud ita multo post subiicit: *Hostes ex
 nibus partibus, signo dato, decurrere, lapides, gessaque
 vallum conicere. Nostri primo integris viribus fortiter
 repugnare, neque vllum frustra telum ex loco superiore
 mittere: ut quaeque pars castrorum nudata defensorum
 premi videbatur, eò occurrere, & auxilium ferre.* Sed
 profectò aut ego planè desipio, aut totum illud,
 que vllum frustra telum ex loco superiore mittere, altero
 loco positum est. Neque enim in Romanos conuenit,
 qui, ut constat, in valle inclusi obsidebantur. Sed
 in Gallos, qui noctu, ut dictum est, iuga impenderent
 tium montium occupant. Censeo igitur, verba illa
 statim subiicienda post verbum *conicere*: idque mittere

certum videtur, ut in re perspicua argumentis ab-
utendum non putem.

*Ovidij locum quendam ex Apollonio Rhodio sum-
ptum esse.* CAP. XVI.

TERRAM Africam serpentibus plurimis infe-
stam esse constat: eius autem rei Ovidius hanc
causam adfert, quod Perseus

*Viperi referens spoliū memorabile monstri,
Aera carpebat tenerum stridentibus alis;
Cumque super Libycas victor penderet arenas,
Cingonei capitis gutta cecidere cruenta,
Quas humus exceptas varios animavit in angues.*

Quam fabulam videtur hausisse ex Apollonio Rho-
dio, cuius versus ex quarto libro Argonauticon sub-
ijciam: quod eos Ovidius non imitatus modò, sed
propè interpretatus videtur:

*Εἶπε δ' ἰσθμῷ λιβύλων ἀερέπματο Περσῶς
Ευρυμῆδων, καὶ δὲ τὸ κάλεισκέ νιν ἔνομα μῆτηρ,
Τορῶν ἀρπτόμων κεφαλῆ βασιλῆι κομιζῶν,
Ὅσαι κινᾶναι σάγης αἵματ' ἔδασι ἵκοντο,
Ἄϊ πῖσαι κείνων ὄφρων γέν' ἐβλάσθησαν.*

De quibusdam qui habitū sunt impij, cum ex omnibus
popularibus suis longissimè ab impietate abessent.

CAPVT XVII.

De Diagora Melio, Theodoro Cyrenaico, aliis-
que nonnullis ita plerique veteres, quasi de ho-
minibus summè impiis, loquuntur, quique nullum
omnino deum esse crederent. Eandem etiam notam
calumniatores Socrati inurere voluerunt: eamque
ob causam Aristophanes, quem ipsum ἀθεον fuisse
non dubito, Socratem Melium vocat. At de Socrate
quidem

Mureti
lectiones
LII
28